

[Birthe Rønn Hornbech]

Derfor er det af afgørende betydning, at politiet i disse sager kan anvende mere ekstraordinære efterforskningsmetoder, og jeg kan se, at ministeren i redegørelsen har forståelse for dette. Specielt vil jeg sige om agents provocateurs, at der jo ikke er tale om, at politiet i disse sager fremprovokerer en forbrydelse. Man går ind i forbrydelsen efter, at den allerede er kommet i gang.

Om blandingsmisbruget vil jeg sige: her kan politiet berette om ganske almindelige mennesker, der dør, og hos hvem der findes medicin i ganske store mængder. Det er et problem med al den legalt ordinerede medicin, som går den gale vej. Venstre kan med tilfredshed hilse det iværksatte initiativ med receptundersøgelser.

Lad mig afslutningsvis i første runde sige, at bemærkningerne til sidst i redegørelsen om, at fagorganisationerne har tilkendegivet, at de ikke ønsker at behandle klienter med langvarige metadonordinationer, må vi tage afstand fra. Hvad bilder disse mennesker sig i grunden ind? Tror de, narkomanerne er til for deres skyld, eller er det dem, der er blevet ansat til at hjælpe andre mennesker? Det er den slags, der i høj grad kan få venstre til at sige, at nu må vi vist se lidt mere på de frivillige kræfter, der bare vil gøre en medmenneskelig indsats.

I det hele kan venstre tilslutte sig ministerens redegørelse og vil understrege, at der her virkelig er behov for hjælp, at ressourcerne må samles og effektiviseres, og at indsatsen må forstærkes. Men offentlige foranstaltninger er ikke tilstrækkelige. Bekæmpelsen af vort alvorlige stofproblem er også et spørgsmål om holdning i befolkningen. Alle har et ansvar, som forældre, som lærere, som læger, som politifolk og som politikere. Vi har alle et ansvar som medborgere og medmennesker.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Fru Birthe Rønn Hornbech fik sagt mange ting, som kunne berettigede til en kommentar. Jeg skal nøjes med en enkelt.

Fru Birthe Rønn Hornbech sagde noget i retning af, at kriminalpolitiet har et glimrende samarbejde med skoler og andre offentlige myndigheder, ved vi.

Til alt held er der i undervisningsministeriet en alkohol- og narkokonsulent. Hvis jeg siger: VS mener ikke, samarbejdet er så godt, vil fru Birthe Rønn Hornbech selvfølgelig sige: nej, for de kan ikke lide politiet; og så kommer vi ikke videre. Lad os derfor bruge udsagnene fra en mere anset person, nemlig undervisningsministeriets alkohol- og narkokonsulent, som udtaler til dagbladet Information den 5.-6. maj i år:

»Man skal ikke inden for politiet have en selvstændig holdning, der er isoleret fra alle de andre grupper, som arbejder med disse ting. Derfor efterlyser jeg et samarbejdsorgan, hvor vi virkelig kan drøfte tingene igen. I alkohol- og narkotikarådet er politiet repræsenteret gennem en embedsmand fra justitsministeriet og ikke på anden måde. Vi mangler den daglige dialog med politiet. Politiet går ind i oplysningsarbejdet uden at gå ind i denne dialog med os andre først. Muligvis ved de, muligvis ved de ikke, at de kommer frem med nogle ting, som går helt på tværs af det, vi andre kommer med.

Det sidste er usædvanlig pænt udtrykt. Det, der foregår i det meste af kriminalpolitikets såkaldte oplysningsarbejde, er et oplysningsarbejde, der er funderet på ting, man andre steder mente for 10-15 år siden, det er forældede myter, og jeg kunne godt tænke mig at høre fra fru Birthe Rønn Hornbech: hvad mener fru Birthe Rønn Hornbech om alkohol- og narkokonsulentens udtalelser? Ved manden ikke, hvad han snakker om? Kender den officielle konsulent overhovedet ikke til kriminalpolitikets arbejde, eller hvad er problemet?

Fru Birthe Rønn Hornbech vil selvfølgelig ikke fortælle, at hun tog fejl, så måske socialministeren ville fortælle os, om vi skal fæste lid til fru Birthe Rønn Hornbech eller vi skal fæste lid til konsulenten på alkohol- og narkotikaområdet, når vi skal beskrive kriminalpolitikets oplysningsarbejde.

(Kort bemærkning).

Qvist Jørgensen (S):

Jeg er også nødt til at reagere hurtigt, for at fru Birthe Rønn Hornbechs bemærkninger ikke skal blive hængende for længe i luften uden reaktion.

Det var især bemærkningen om, at behandlerne har taget afstand, og om den kri-